

№ 8. Ганьне Бабарэцы

[Чэрвень 1925]

Любенькая Анечка, уяві! 7 гадзін увечары. Час вячэры і час прыходу пошты. Заўсёды ў напружанасьці, заўсёды ўвесь у чаканьні. І з кожным днём гэта напружанасьць усё павялічваецца.

№ 9. Ганьне Бабарэцы

25/VI-25 г.

Любенькая, атрымаў твой апошні ліст і паштоўку, атрымаў учора і грошы. Вельмі прыемна атрымліваць часта весткі. Робіцца нек спакайней і радасней на сэрцы. Наконт таго, што каб застацца ў Крыму яшчэ, ты можаш судзіць па ранейшых лістох. Не магу адзін, каб і хацеў. А вось каб водпуск яшчэ прадоўжыць — гэта вельмі добра было—б. Я думаю наконт гэтага прасіць сам у Менску, або зусім бяз просьбы паедзем, і ўсё. Выеду я адгэтуль, мабыць, у нядзелю, а ў Менску буду чысла 1 або 2, але яшчэ раз напішу. Знаеш... Перарваў, бо звалі толькі што да тэлефону. Званілі з Гурзуфа з пошты. Аказваецца, прышла да мяне тэлеграма ад Пушчы. Мне перадавалі тэкст яе. Піша, каб заставаўся яшчэ на месяц, выслаўшы адгэтуль пасьведчаньне (мабыць, аб патрэбе яшчэ адпачынку). Потым паведамляе, што грошы высланы. Знача, з „Маладняка“, мусіць. Тэлеграму саму прынясуць вечарам. Вось тут табе і загваздка. Ня ведаю, што й рабіці. Цікава, колькі ён выслаў грошай. Калі шмат і льга будзе ў Ялце пражыць, то ты абавязкова прыедзеш сюды, прывязеш некаторыя матар’ялы, і я пачну тагды пакрышку працаваць над або крытычным аглядам, або творах. А разам з гэтым будзем удваіх аддыхаць і ўпівацца крымскаю красою. Але яшчэ не атрымаў, дык сам ня ведаю, што рабіць. Думаю, што да нядзелі я канчаткова вырашу, тады дам табе тэлеграму ці застаюся, ці выяжджаю. Калі—ж застануся, то толькі, любенькая, з умоваю, што і ты прыедзеш. А можна ехаць на Севастопаль, каб ня ехаць аўтамабілем. А ад Севастопаля да Гурзуфа на параходзе.

Знаеш, як атрымаў тэлеграму, дык нек усё—ж такі нялоўка зрабілася, бо я ні да кога ніводнага ліста не пісаў і раптам такая неспадзяванасьць. Праўда, хоць гэта мо’ якія—небудзь ганарарныя грошы, але ўрэшце ня ведаю якія, толькі ўсё—ж такі з боку „Маладняка“ гэта вельмі шляхетна. Як пахваліўся я аб гэтым у сваім пакоі, то ўсе здзівіліся, да чаго чутка і ўважліва адносіцца арганізацыя да сваіх сяброў. Кажуць, гэта проста не чувана, каб бяз просьбы, бяз нічога нікага ды такія клопаты аб сваіх.

Ну, канчаю. Заўтра напішу другі ліст. Ужо званок на першае сьнеданьне. Трэба йсьці, хоць кормяць, прызнаюся, цяпер няважна.

Бывай здаровенька. Моцненька цалую.

Твой Аджя.